

Heleen DERUYTERE

WJD-veteraan van Keulen, Sydney en Madrid

Gelovig en zoekend. Zo zou je Heleen DERUYTERE (27) kunnen omschrijven, ook al is dat geloof niet vanzelfsprekend en blijft ze op zoek naar ontmoetingen met gelovige jongeren. Als zestienjarige hoorde ze echter een getuigenis over de Wereldjongerendagen (WJD) en was ze meteen verkocht.

‘Dat zoveel jongeren getuigen van hun geloof, stemt me hoopvol’

Karliën GOEMANS

Als verpleegkundige en stagebegeleider aan een hogeschool helpt Heleen DERUYTERE mensen op weg. „Die is niet altijd recht, want er zijn vele zijwegen of kronkels”, legt ze uit. „Op mijn weg ben ik alvast behoorlijk zoekend, momenteel.” Zo komt ze op het verhaal van de Emmaüsgangers: „Toch voel ik me op die weg nooit alleen. De mensen die ik tijdens de WJD leerde kennen lopen altijd een eind met me mee. Ik weet dat ze er voor me zijn.”

–Hou groeide jouw geloof?

Als kind vergezelden we mijn moeder naar de zondagsvieringen. Mijn zus kon mooi zingen en mama stelde het kerkkoor voor. Omdat mijn zus nogal verlegen was, sloot ook ik me aan bij dat koor, al was ik zelf minder toonvast. We zongen ook in andere parochies en zo kwam ik terecht in een kerkje waar de priester veel oog had voor jongeren. Omdat ze daar, in de parochie Sint-Jan in Ieper, kaarsen naar het altaar mochten brengen en ze bij het Onzevader naar voren werden geroepen, leken jongeren me meer betrokken. Het werd voortaan onze keuzekerk en ik ontving er het vormsel.

–Wanneer hoorde je voor het eerst over de Wereldjongerendagen?

Aan de kerk was ook een jeugdbeweging verbonden, die jongerenvieringen organiseerde. Na mijn vormsel sloot ik me aan en dat versterkte mijn geloof. Het was daar dat ik als zestienjarige voor het eerst een jongere hoorde getuigen over de Wereldjongerendagen in Toronto in 2002. Dat leek me best spannend en ik begon af te tellen tot ik oud genoeg zou zijn om mee te mogen met de volgende WJD-editie. Dat was in Keulen, in 2005.

–Hoe kijk je terug op die eerste deelname?

Het idee dat zoveel jongeren samenkomen en hun geloof openlijk kunnen delen, vervulde me echt met hoop. Op school kon ik mijn religieuze gevoelens niet uiten en ook in de jeugdbeweging bleven de gesprekken daarover oppervlakkig. Toch zijn het niet de gesprekken die me van Keulen het meest bijbleven, wel de openingsviering. Toen daar door de massa in het stadion ineens een Mexican Wave golfde, werd ik vervuld van een intens gevoel

Heleen Deruytere: „Nieuwsgierigheid naar Krakau trok me ditmaal over de streep.” © Violet Corbett Brock

van saamhorigheid. We gingen daar zo in op dat het koor een nieuw lied moest inzetten om onze aandacht weer bij de viering te krijgen.

–De volgende editie was aan de andere kant van de wereld, in Sydney. Was dat anders?

De groep uit Vlaanderen was veel kleiner. Al bij onze aankomst in Australië werden we meteen ondergedompeld in de cultuur van ons gastgezin. De verschillen bleken groot. Ons gastgezin was zeer strikt en begreep niet goed dat Vlaamse jongeren hun geloof minder formeel beleefden. Toch was ik blij met die ervaring omdat ik mijn eigen manier van geloven nu beter kon plaatsen. Behalve in de kerk vind ik God nu ook in ontmoetingen met anderen. In Sydney maakte ik vrienden voor het leven, mensen die ik nog jaarlijks ontmoet of bij wie ik terecht kan met mijn vragen.

–Kwam er ook een volgende keer?

In 2011 wilde ik graag mee naar Madrid, maar die zomer moest ik blokken voor mijn herexamens. Tijdens het studeren dacht ik de hele tijd aan de WJD en mijn

concentratie was dan ook zoek. Dus besliste ik alsnog enkele dagen naar Madrid te trekken. De ontmoetingen tijdens het wandelen en de vieringen met de Vlamingen scherpten de zin aan om te volharden als jonge gelovige. Spijtig dat ik Rio aan me liet voorbijgaan. Achteraf gezien had ik graag de Braziliaanse cultuur leren

„God vind ik nu ook in ontmoetingen met anderen”

kennen. Ik twijfelde eigenlijk ook om dit jaar mee te gaan naar Krakau, maar mijn nieuwsgierigheid naar Polen trok me dan toch over de streep. Misschien dat ik in Krakau weer kracht vind om te volharden in het geloof. De vorige edities gaven me alvast telkens een energieboost.

–Wat vind je het sterkst aan het evenement?

De start- en eindviering vind ik zeer krachtige momenten. De startviering is

het ogenblik dat je in België vertrekt, een sjaaltje krijgt en op weg gaat. Die sjaal symboliseert voor mij de saamhorigheid en het uitkijken naar nieuwe ontmoetingen met mensen bij wie je je niet hoeft te schamen voor je geloof. Ondanks de verschillen en de afstand voel je je meteen al verbonden met elkaar. In Sydney liepen we op het strand en begonnen een lied te zingen. Dat bleken onbekende passanten ook te kennen en ze zongen spontaan mee. Je verwacht niet dat mensen uit een ander land, die een andere taal spreken, elkaar op die manier kunnen begrijpen. Toen het lied afgelopen was, ontspan zich een boeiend gesprek en we wisselden ook spontaan contactgegevens uit. Dat is ook het fijne aan de afscheidsviering: je bent er samen met zoveel onbekende gelovigen. De aanvankelijke verlegenheid ebt algauw weg en na afloop is het moeilijk afscheid te nemen van je tochtgenoten. Dat doet me uitkijken naar Krakau.